

Lacrimi de Crăciun pentru satul natal

Am purtat totdeauna satul ca o taină în ființa mea și ca o dragoste sfântă pe care nici un rău nu a reușit s-o stingă. Sau chiar dacă a izbutit să o stingă, simpla amintire a satului a reaprins-o. Multe sunt misterele și mereu se pogoară altele peste noi..., fără oprire. Nimeni nu le știe numărul, afară de Dumnezeu. Și surprind prin frumusețea lor. Prin tăcere, dar mai cu seamă prin pace și odihnire, umple și înmiresmează sufletul de iubire dumnezeiască. Nu știu dacă lacrima care s-a oprit în gene este pentru satul meu pământesc sau pentru Paradisul pierdut? Gândul îmi spune că suspinul dureros din inimă este mai degrabă pentru colțul acela de Rai din care a fost izgonit Adam. Plânsul strămoșului nostru încă are ecouri în inimile tuturor oamenilor care au suflare de viață primită de la Domnul.

De aceea păstrăm așa vie speranța în tainele infinite care coboară... lin din ceruri ca o primă ninsoare a iernii. Așa cum și lacrimile topesc fierbințeala dorului după frumusețile copilăriei. E sigur că în sufletul tuturor copiilor Domnul a „sădit” raiul primordial.

Acum, la maturitate, abia câteodată ni se mai arată câte o frântură din lumina uliței copilăriei, pierdută zicem noi pentru totdeauna. Apare pentru o clipă, pentru ca repede să fie învăluită de grijile și întinările vieții.

Dar, mă întărește îndemnul Mântuitorului de a ne ruga tot timpul pentru a reveni la bunătațea și puritatea copiilor. Deși pentru noi este cu neputință, e certitudine că: „Unde voiește Dumne-

zeu, se biruiește rânduiala firii”.

Dar cum Raiul ne este inaccesibil în vremea viețuirii pământeste, mintea are menirea de a transcende satul într-un colț de Paradis care are în centru Pomul vieții (sfânta Biserică). De acolo veșnicia alungă orice umbră a răului care vine peste sat. Mă uimește tăria spirituală a unor sate din mărginimea Sibiului, de pildă. Dar nu numai mărginimea Sibiului, ci, toate satele României rezistă prin tăria credinței și a iubirii pentru Dumnezeu.

Mulțumim Domnului că a dăruit satelor românești o aură luminoasă ce are puterea de a ocroti de întuneric pe oricare fiu de român, ferindu-l de acele crize de identitate, pline de anxietate care le trăiesc mulți oameni de pe planetă.

„Pentru că identitate și simplitate numai Dumnezeu este”, după cum ne învață sfântul Maxim Mărturisitorul. Acest mi-

racol că Dumnezeu ne cheamă să îi fim fii, îl fac Sfintele Biserici din înălțimea satelor: că atunci când clopotele ne cheamă la cosmică Liturghie au forța de a depărta din minte și inimă toate acele griji și împrăstieri și a ne împărtăși din identitatea și simplitatea dumnezeiască de care ne vorbește Sfântul. Deși constatăm că fericirea copilăriei nu o mai putem reînvia, observăm cu bucurie că în fiecare an, la Crăciun, când sărbătorim Nașterea Domnului, toți vorbesc despre copilăria proprie ca și cum ar fi de față. Candoarea și sfințenia unui colind ne transcend instantaneu în lumea cerească a copilăriei. Așa se face că la marea sărbătoare a Nașterii Domnului, răsare și în sufletele tuturor oamenilor sublimul edenic al copilăriei, așa cum aripile ei ne-a purtat în spațiul mirotic al satului.

Valeriu TANASĂ

Pacostea numită împlinire

O șoptă trece prin zoile vremii,
Termenii bunului simț putrezesc
Sub tălpile ronțăite de stradă
Unde îngerii în deznădejde cresc.

Sunt legi și legile bunului simț,
Coaliții se fac, se desfac la comandă,
Un penal, doi penali ne dau lecții
De corectitudine, în dans de sarabandă.

În urlete pomesc hotărâri nefiltrate,
Zoile vremii încătușează nufierii puri,
Răzvrătirea vopsește țara cu ură.
În zoile vremii mai poți să înduri?

Luna spală trotuarul în noapte,
Soarele atârna o sârmă subțire,
Sufărința poporului pe ea se usucă
În pacostea numită împlinire!

Românu-i unic...

Să fie unic românul pe pământ?
Să aibă rădăcinile în tină și-n cuvânt?
Să-i fie pronunțată viața de înaintași?
Să lase urme sfinte, rodii la urmași?

Întru iubire românul lasă fructe
Pentru veșnicii neîntrecute,
De-aceea stau cu mâinile întinse
Să-l cuprind cu lacrimi și cu vise.

Să-l cuprind cu dragostea deplină
Ca pe o carte scrisă în retină,
Pe care-ai noștri copii s-o citească
Și-n litera luminii ei să crească.

Astfel cunoscut-am românul vieții mele,
Stând pe munți cu vârful între stele,
Îl sculpez în prag de fericire
Când tu, Românie, mustești de-a lui iubire!

Marin MOSCU